

РЕШЕНИЕ

№ 7202

гр. София, 22.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в публично заседание на 12.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **11735** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от АПК, вр чл. 46, ал.1 от ЗЧРБ, образувано след изпращане по подсъдност от Адм.Съд- Б. на АССГ на жалба на О. Р., гражданин на У., [дата на раждане], притежаващ паспорт FF054428, валиден до 10. 10.2026г. чрез адв. С. Г.-АК Б., съдебен адрес – [населено място], [улица], ет.1 срещу Заповед рег.№5404 ПАМ-331 от 13.10.2025г. издадена от Началник на Гранично полицейско управление С. към РДГП Е., с която на основание чл. 44, ал.1 и чл. 42 з, ал.1, т.1, вр чл. 10, ал.1, т.4 и чл. 44 в от Закона за чужденците в Република Б. и чл. 24, параграф 2, буква Б от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на съвета, на Р. е наложена ПАМ- Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз, за срок от 5 години, считан от дата на изпълнение на мярката връщане.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорения ИАА, като издаден при неспазване на установената форма, при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, в противоречие със закона и неговата цел. Според жалбоподателя се констатира несъответствие между посочените в заповедта фактически и правни основания за нейното издаване. В хода на издаване на заповедта липсвали доказателства да е изготвено и връчено съобщение по чл.26 от АПК до жалбоподателя за започване на производство по издаване на принудителната административна мярка. Жалбоподателят не бил запознат с предложението рег. №5404р-9858/ 13.10.2025г. на ГПУ С.. Не са представени доказателства в оспорения акт за наличие на наказателно или административнонаказателно производство срещу жалбоподателя. Посочването като основание на предложението рег. №5404р-9858/ 13.10.2025г. на ГПУ С. не изключва посочването на всички факти и обстоятелства от административния орган, на

базата на които АО е стигнал до извода за налагане на принудителна административна мярка. В заповедта не били посочени конкретните обстоятелства по чл. 44, ал.2 от ЗЧРБ. От съдържанието на акта не било ясно и жалбоподателят не може да разбере за нарушение на кои разпоредби на ЗЧРБ му се налага принудителната административна мярка. Наред с това, била нарушена разпоредбата на чл. 59, ал.2, т.7 от АПК, тъй като било посочено, че заповедта можела да се обжалва от Директора на РДГП – Е. и пред административния съд. Иска се отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят О. Р., редовно и своевременно призован се представлява от адв. С. Г., който поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Иска се отмяна на оспорения ИАА.

Ответникът – Началник на Гранично полицейско управление С. към РДГП Е., редовно и своевременно призован, се представлява от юрк. Н., която оспорва жалбата, като смята, че оспорения ИАА отговаря на всички изисквания за законосъобразност. Представя подробни писмени бележки.

СГП, редовно и своевременно призована, не се представлява.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед рег.№5404 ПАМ-331 от 13.10.2025г. издадена от Началник на Гранично полицейско управление С. към РДГП Е., на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т.4 от ЗЧРБ - Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз, за срок от 5 години, считан от дата на изпълнение на мярката връщане. Заповедта е издадена на основание чл. 44, ал.1 и чл. 42 з, ал.1, т.1, вр чл. 10, ал.1, т.4 и чл. 44 в от Закона за чужденците в Република Б. и чл. 24, параграф 2, буква Б от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на съвета. Посочено е изрично, че заповедта се издава и се препраща към предложение рег. №5404р-9858/ 13.10.2025г. на ГПУ С.. Заповедта била връчена на жалбоподателя и същият и бил запознат със съдържанието ѝ на разбираем за него език, което е удостоверено с негов и на преводача, подписи.

От приложените по делото доказателства се установява, че на 12.10.2025г в 22,10 часа, на разклон за [населено място], ГПН от ГПУ –С., спира за проверка лек автомобил марка Б. “Х5“ с рег. [рег.номер на МПС] / украинска регистрация/. При направената проверка като водач на автомобила е установен украинския гражданин О. Р., [дата на раждане] , притежаващ паспорт FF054428 изд. на 10. 10.2016г. и валиден до 10. 10.2026г. и четирима пътници, които са твърдели, че са от П., но за които е установено , че са К. О.- гражданин на Кралство М., А. А. - гражданин на Кралство М., А. А.- гражданин на Кралство М., и А. Г., гражданин на Т.. Лицата са задържани и отведени в ПВЗЛ в ГПУ С.. При задържането лицата не са оказали съпротива и не са ползвани физическа сила и помощни средства. О. Р. бил задържан със Заповед за задържане на лице рег. № 5404 зз- 163/ 12.10-.2025 г. на полицейски орган, на основание чл. 72, ал.1 т.1 от ЗМВР за престъпление по чл. 281 от НК. Срещу О. Р. е било образувано ДП № 64/ 2025г. по описа на ГПУ С. за разследване на престъпление във връзка с гореизложените факти. Посочените обстоятелства са описани и в предложение рег. №5404р-9858/ 13.10.2025г. на ГПУ С., което е изрично посочено в оспорената Заповед рег.№5404 ПАМ-331 от 13.10.2025г. издадена от Началник на Гранично полицейско управление С. към РДГП Е.. От представените доказателства е установено, че непосредствено след Заповед рег.№5404 ПАМ-331 от 13.10.2025г. , а именно с протоколно определение по Протокол № 72 от 14.10.2025г. Районен съд Средец е одобрил споразумение между прокуратурата и защита за решаване на досъдебно производство № 64/ 2025г. по описа на ГПУ С. срещу О. Р. за престъпление по чл. 281, ал.2, т.1, т.5, т.6, вр. ал.1 от НК

затова, че с цел да набави за себе си имотна облага противозаконно подпомогнал да преминат през страната четирите лица- горепосочените граждани на М. и Т., в нарушение на ЗЧРБ, като деянието е извършено чрез използване на МПС- л.а. Б.“Х5“ с рег. [рег.номер на МПС] , като на Р. , съгласно определението на съда за извършеното тежко умишлено престъпление е наложено наказание лишаване от свобода от 1 година и 10 месеца, чието изпълнение е отложено на основание чл.66 от НК с изпитателен срок от 3 година, като му е наложено и наказание глоба от 3 000 лева.

По делото са приети документите по административната преписка, представените от страните и изисканите от съда. Представена е и заповед № 4070 з-632/17.06.2024г, издадена от директора на РДГП- Е., с която оправомощава Началниците на ГПУ да издават ПАМ по ЗЧРБ, както и определението за одобряване на споразумение.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, в съответствие с административнопроизводствените правила в съответствие със закона и неговата цел.

Редът и условията за прилагане на мерки за административна принуда спрямо чужденци са установени в Глава пета на ЗЧРБ, Раздел I (чл. 39а – чл. 47). В разпоредбата на чл. 39а, ал. 1 ЗЧРБ при изрично и изчерпателно изброяване са посочени принудителните административни мерки (ПАМ) които се налагат на чужденци по този закон : т. 1. отнемане на правото на пребиваване в Република Б.; т. 2. връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна;3. експулсиране;4. забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз; 5. забрана за напускане на Република Б.. Според приложимата норма на чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз, се налага, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1.

Съгласно чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ, принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена заповед № 4070 з-632/17.06.2024г. на директора на Регионална дирекция "Гранична полиция" – Е., с която на основание чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ са оправомощени длъжностни лица, в това число началници на ГПУ да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 39а ал.1 от ЗЧРБ и заповеди по чл. 44, ал. 5,чл. 6, 9,10, 13 от ЗЧРБ, поради което оспореният ИАА е издаден от компетентен орган.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена в изискуемата писмена форма и съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 АПК реквизити чрез отразяване на фактическите и правните основания за издаването ѝ. Мотивите за налагане на ПАМ, обратно на твърденията в жалбата са

изложени както в заповедта, така и са доразвити в предложението с рег. №5404р-9858/ 13.10.2025г. на ГПУ С., в което подробно са описани фактическите обстоятелства, касаещи случая. Заповедта е мотивирана и в съдържанието ѝ се препраща към предложението с рег. №5404р-9858/ 13.10.2025г. на ГПУ С., част от административната преписка, приложена по делото. В съответствие с ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС и константната съдебна практика, излагането на мотивите в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт, не противоречи на нормативните изисквания. С позоваването на предхождащи акта други актове и документи те се приобщават към административната преписка, а изложените в тях мотиви, приети от издателя, съставлява фактическите основания за издаване на акта. Поради това изложените в предложението съображения са такива и за издаването на самия акт, а доводите за противното в жалбата са неоснователни. Посочените в заповедта мотиви за издаването ѝ съответстват на предвидените в чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ предпоставки за прилагане на мярката. Заповед рег.№5404 ПАМ-331 от 13.10.2025г. издадена от Началник на Гранично полицейско управление С. към РДГП Е., е съобщена и жалбоподателят е запознат със съдържанието ѝ на разбираем за него език, което е посочено и изрично удостоверено с подписите на жалбоподателя и на преводача. Несъмнено административнопроизводствените правила са гаранция от една страна за постановяването на законосъобразен административен акт, а от друга - за защита правата и интересите на участниците в административното производство. Не всяко нарушение на административнопроизводствените правила е основание за отмяна на административния акт, а само това, което е съществено. Теорията и съдебната практика са установили, че съществено нарушение на административнопроизводствени правила е налице единствено тогава, когато неизпълнение на вменено от законодателя задължение е променило обективирания в акта на административния орган правен резултат. Преценката за характера и тежестта на допуснатия процесуален пропуск следва да е винаги конкретна, съобразена със спецификата на отделния казус, като нарушението е съществено и попада в обхвата на чл. 146, т. 3 от АПК само тогава, когато то е повлияло или би могло да повлияе върху съдържанието на обективирания в акта властническо волеизявление. В случая административният орган действа в условията на обвързана компетентност, а доколкото би могло да се приеме твърдяното допуснато нарушение по чл.26 АПК/ жалбоподателят не бил изрично уведомен за започнато по инициатива на органа производство по налагане на ПАМ/ то не е съществено, тъй като не е повлияло и не би могло да повлияе върху съдържанието на обективирания в акта властническо волеизявление. В случая с влязла в сила присъда/ определение за одобряване на споразумение, като съгласно чл. 383, ал.1 от НПК, одобреното от съда споразумение за решаване на делото има последиците на влязла в сила присъда/ жалбоподателят е осъден за престъпление по чл. 281, ал.2, т.1, т.5, т.6, вр. ал.1 от НК, за незаконно въвеждане/ противозаконното подпомагане да преминат през страната мароканските и тунизийския граждани/, което е тежко по смисъла на НК, а предпоставките чл.10 ал.1 т.4 от ЗЧРБ за наличие на такива данни са били налице по преписката, с оглед приложените докладни записки и другите доказателства, а в случая е решен по окончателен и задължителен начин с присъдата, въпросът за извършено деяние по незаконно въвеждане в страната на чуждите граждани. Съгласно решение № 10431/19.11.20023г. по адм.д. №5863/2003г. на 5 членен състав на ВАС: „неуведомяването ...не е съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като принудителната административна мярка е с превантивен характер, който би бил миниран при изпълнение на цитираната разпоредба, както и че неизпълнението ѝ не е съществено, тъй като не би повлияло на съдържанието на акта. И при непровеждането на посочената процедура ...пак би се стигнало до същото решение на административния орган“. Константна е съдебната практика и теорията, че

нарушението е съществено, само тогава, когато то е повлияло или би могло да повлияе върху съдържанието на акта, на обективизираното в акта властническо волеизявление.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ задължава компетентният да наложи ПАМ административен орган, да отчете: продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република Б., категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Съгласно чл.42 з ал.3 от ЗЧРБ забраната за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз е за срок до 5 години. Забраната за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз може да е за срок, по-дълъг от 5 години, когато лицето представлява сериозна заплаха за обществения ред или за националната сигурност. В случая принудителната мярка е наложена за минималния срок от 5 години, поради което липсата на мотиви за продължителността на мярката не представлява нарушение на изискването за форма, след като не твърди и не е приложено основаниято за по-продължителния срок, а именно „лицето представлява сериозна заплаха за обществения ред или за националната сигурност“. В приетата от АО хипотеза срокът е фиксиран от закона – 5 години, в този смисъл той не разполага с оперативна самостоятелност да преценява какъв да е тази срок. АО е задължен да изясни всички, релевантни за случая факти и обстоятелства (чл. 35 АПК), което е сторил в достатъчна степен в процесния случай, като е установено основаниято по чл. 42з, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ за издаване на акта. Нарушение на административното производствените правила в случая няма и не може да има във връзка с посочване на обжалваемостта, което се отбелязва, доколкото и такъв довод е бил изтъкнат в жалбата.

Нормите, които регламентират условията за прилагане на мерките за административна принуда са императивни и като такива са задължителни за компетентния административен орган. Чл. 42з ал.1 от ЗЧРБ Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз, се налага, когато:т.1. са налице основанията по чл. 10, ал. 1;т. 2. не е предоставен срок за доброволно напускане при условията на чл. 39б, ал. 4; т.3. чужденецът не изпълни задължението за връщане;т.4. краткосрочно пребиваващ чужденец не напусне територията на страната след изтичане на разрешенния срок на пребиваване.Съгласно чл.46, ал.3 от ЗЧРБ, забраната за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз е за срок до 5 години. Забраната за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз може да е за срок, по-дълъг от 5 години, когато лицето представлява сериозна заплаха за обществения ред или за националната сигурност.Ал. 4 регламентира, че забраната за влизане може да се наложи едновременно с принудителната административна мярка по чл. 40, ал. 1, т. 2 или по чл. 41, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1. Както се посочи, съгласно чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, забраната за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз, се налага, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1.В случая в оспорения ИАА е прието наличие на предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ за налагане на ПАМ – „има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави“, и конкретно се касае за „незаконно въвеждане в страната“, съгласно предложение рег. №5404р-9858/ 13.10.2025г. на ГПУ С.. При конкретната ПАМ при установеност на основанията по чл. 42з, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ административният орган действа при условията на обвързана компетентност, която е упражнил законосъобразно, налагайки визираната ПАМ за фиксирания минимален срок от 5 години, а ИАА е издаден в съответствие със закона и неговата цел.

От това следва, че оспорената заповед е законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Разноски не са претендирани.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, АССГ

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на О. Р., гражданин на У., [дата на раждане], притежаващ паспорт FF054428, издаден на 10. 10.2016г. и валиден до 10. 10.2026г., чрез адв. С. Г.- АК Б., съдебен адрес – [населено място], [улица], ет.1, срещу Заповед рег.№5404 ПАМ-331 от 13.10.2025г. издадена от Началник на Гранично полицейско управление С. към РДГП Е., с която на основание чл. 44, ал.1 и чл. 42 з, ал.1, т.1, вр чл. 10, ал.1, т.4 и чл. 44 в от Закона за чужденците в Република Б. и чл. 24, параграф 2, буква Б от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на съвета, на Р. е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т.4 от ЗЧРБ – „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз“. Решението е окончателно, съгласно чл.4б, ал.2, т.2 от Закона за чужденците в Република Б..
Да се изпрати препис на страните.

СЪДИЯ: